

SOPIMUS
SUOMEN TASAVALLAN HALLITUKSEN
JA RANSKAN TASAVALLAN HALLITUKSEN VÄLILLÄ

tuloveroja koskevan kaksinkertaisen verotuksen poistamiseksi ja
veron kiertämisen ja välttämisen estämiseksi

Suomen tasavallan hallitus ja Ranskan tasavallan hallitus, jotka

HALUAVAT kehittää edelleen taloudellista suhdettaan ja laajentaa yhteistyötään veroasioissa,

HALUAVAT tehdä sopimuksen tuloveroja koskevan kaksinkertaisen verotuksen poistamiseksi luomatta tilaisuuksia verottamatta jäämiseen tai alennettuun verotukseen veron kiertämisellä tai välttämällä (mukaan lukien treaty shopping -järjestelyt, joilla tähdätään tässä sopimuksessa määrättyjen huojennusten hankkimiseen kolmansissa valtioissa asuvien henkilöiden välilliseksi hyödyksi),

ovat sopineet seuraavasta:

1 ARTIKLA

SOPIMUKSEN PIIRIIN KUULUVAT HENKILÖT

1. Tätä sopimusta sovelletaan henkilöihin, jotka asuvat sopimusvaltiossa tai molemmissa sopimusvaltioissa.

2. Tätä sopimusta sovellettaessa katsotaan tulo, jonka saa sellainen yhtymä tai muu vastaava yksikkö (myös henkilöiden yhteenliittymä) tai joka saadaan sellaisen yhtymän tai muun vastaavan yksikön (myös henkilöiden yhteenliittymän) kautta, jota jommankumman sopimusvaltion verolainsäädännön mukaan käsitellään kokonaan tai osaksi verotuksellisesti jaettavana (transparenttina), sopimusvaltiossa asuvan henkilön tuloksi, mutta vain siltä osin kuin tuloa käsitellään tämän valtion verotuksessa tässä valtiossa asuvan henkilön tulona.

Jos yhtymä tai muu vastaava yksikkö (myös henkilöiden yhteenliittymä), jota jommankumman sopimusvaltion verolainsäädännön mukaan käsitellään kokonaan tai osaksi verotuksellisesti jaettavana (transparenttina), on sijoittautunut kolmanteen valtioon, tulo katsotaan kuitenkin sopimusvaltiossa asuvan henkilön tuloksi vain, jos myös tämä kolmas valtio katsoo yhtymän tai muun vastaavan yksikön (myös henkilöiden yhteenliittymän) kokonaan tai osaksi verotukselliseksi jaettavaksi (transparentiksi) ja se on tehnyt veron kiertämisen ja välttämisen estämiseksi virka-apua koskevan sopimuksen sen sopimusvaltion kanssa, josta tulo kertyy.

Tämän kohdan määräyksiä ei sovelleta tuloon, jonka saa yhtymä tai muu vastaava yksikkö (tai henkilöiden yhteenliittymä) tai joka on saatu yhtymästä tai muusta vastaavasta yksiköstä (myös henkilöiden yhteenliittymästä), joka on Ranskassa asuva henkilö 4 artiklan 4 kohdan mukaisesti.

2 ARTIKLA

SOPIMUKSEN PIIRIIN KUULUVAT VEROT

1. Tätä sopimusta sovelletaan sopimusvaltion tai sen valtiollisten osien taikka paikallis- tai alueviranomaisten lukuun määrättäviin tuloveroihin niiden kantotavasta riippumatta.

2. Tulon perusteella suoritettavina veroina pidetään kaikkia kokonaistulon taikka tulon osan perusteella suoritettavia veroja, niihin luettuina irtaimen tai kiinteän omaisuuden luovutuksesta saadun voiton perusteella suoritettavat verot sekä arvonnousun perusteella suoritettavat verot.

3. Tällä hetkellä olemassa olevat verot, joihin sopimusta sovelletaan, ovat erityisesti:

a) Suomessa:

- (i) valtion tuloverot;
- (ii) yhteisöjen tuloverot;
- (iii) kunnallisvero;
- (iv) kirkollisvero;
- (v) korkotulon lähdevero; ja
- (vi) rajoitetusti verovelvollisen lähdevero;
(jäljempänä ”Suomen vero”);

b) Ranskassa:

- (i) tulovero (impôt sur le revenu);
- (ii) yhtiövero (impôt sur les sociétés);
- (iii) yhtiöverosta perittävät maksut (contributions sur l’impôt sur les sociétés);
- (iv) yleinen sosiaalimaksu (contributions sociales généralisées) ja sosiaaliturvavelan lyhentämiseksi pidätettävä maksu (contributions pour le remboursement de la dette sociale);
mukaan lukien edellä mainittuja veroja koskevat lähdeverot tai ennakkomaksut;
(jäljempänä ”Ranskan vero”).

4. Sopimusta sovelletaan myös kaikkiin samanlaisiin tai pääasiallisesti samanluonteisiin veroihin, joita on sopimuksen allekirjoittamisen jälkeen suoritettava tällä hetkellä suoritettavien verojen ohella tai asemesta. Sopimusvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava toisilleen verolainsäädäntöönsä tehdyistä merkittävistä muutoksista.

3 ARTIKLA

YLEISET MÄÄRITELMÄT

1. Tässä sopimuksessa, jollei asiayhteydestä muuta johdu:

- a) ”sopimusvaltio” ja ”toinen sopimusvaltio” tarkoittavat Ranskaa ja Suomea sen mukaan kuin asiayhteys edellyttää;
- b) ”Suomi” tarkoittaa Suomen tasavaltaa ja, maantieteellisessä merkityksessä käytettynä, Suomen tasavallan aluetta ja Suomen tasavallan aluevesiin rajoittuvia alueita, joilla Suomi kansainvälisen oikeuden mukaan saa käyttää täysivaltaisia oikeuksiaan tai lainkäyttövaltaansa merenpohjan ja sen sisustan sekä niiden yläpuolella olevien vesien luonnonvarojen tutkimiseen ja hyväksikäyttöön;
- c) ”Ranska” tarkoittaa Ranskan tasavallan Euroopassa sijaitsevia departementteja ja pöytäkirjassa lueteltuja merentakaisia yhteisöjä, mukaan lukien aluemerta ja muita aluemerien ulkopuolisia alueita, joilla Ranskan tasavallalla kansainvälisen oikeuden mukaan on täysivaltaiset oikeudet tai joilla se käyttää lainkäyttövaltaansa merenpohjan ja sen sisustan sekä niiden yläpuolella olevien vesien luonnonvarojen tutkimiseen ja hyväksikäyttöön;
- d) ”henkilö” käsittää luonnollisen henkilön, yhtiön ja muun henkilöiden yhteenliittymän;
- e) ”yhtiö” tarkoittaa oikeushenkilöä tai muuta yksikköä, jota verotuksessa käsitellään oikeushenkilönä;
- f) sanontaa ”yritys” sovelletaan kaikkeen liiketoiminnan harjoittamiseen;
- g) ”sopimusvaltiossa oleva yritys” ja ”toisessa sopimusvaltiossa oleva yritys” tarkoittavat yritystä, jota sopimusvaltiossa asuva henkilö harjoittaa, ja vastaavasti yritystä, jota toisessa sopimusvaltiossa asuva henkilö harjoittaa;
- h) ”kansainvälinen liikenne” tarkoittaa kuljetusta laivalla tai ilma-aluksella, jota sopimusvaltiossa oleva yritys käyttää, paitsi milloin laivaa tai ilma-alusta käytetään ainoastaan toisessa sopimusvaltiossa olevien paikkojen välillä;
- i) ”toimivaltainen viranomainen” tarkoittaa
 - (i) Suomessa: valtiovarainministeriötä, sen valtuuttamaa edustajaa tai sitä viranomaista, jonka valtiovarainministeriö määrää toimivaltaiseksi viranomaiseksi;
 - (ii) Ranskassa: valtiovarainministeriä tai ministerin valtuutettua edustajaa.
- j) ”kansalainen” tarkoittaa sopimusvaltion osalta
 - (i) luonnollista henkilöä, jolla on tämän sopimusvaltion kansallisuus tai kansalaisuus; ja
 - (ii) oikeushenkilöä, yhtymää tai muuta yhteenliittymää, joka on muodostettu tässä sopimusvaltiossa voimassa olevan lainsäädännön mukaan;
- k) ”liiketoiminta” käsittää vapaan ammatin ja muun itsenäisen toiminnan harjoittamisen.

2. Kun sopimusvaltio jonakin ajankohtana soveltaa sopimusta, katsotaan, jollei asiayhteydestä muuta johdu, jokaisella sanonnalla, jota ei ole sopimuksessa määritelty, olevan se merkitys, joka sillä tänä ajankohtana on tämän valtion niitä veroja koskevan lainsäädännön mukaan, joihin sopimusta sovelletaan, ja tässä valtiossa sovellettavan verolainsäädännön mukaisella merkityksellä on etusija sanonnalle tämän valtion muussa lainsäädännössä annettuun merkitykseen nähden.

4 ARTIKLA

KOTIPAikka

1. Tätä sopimusta sovellettaessa sanonnalla ”sopimusvaltiossa asuva henkilö” tarkoitetaan henkilöä, joka tämän valtion lainsäädännön mukaan on siellä verovelvollinen domisiilin, asumisen, liikkeen johtopaikan, perustamispaikan tai muun sellaisen seikan nojalla, ja sanonta käsittää myös tämän valtion sekä sen valtiolliset osat taikka paikallis- tai alueviranomaiset ja kyseessä olevan valtion, sen valtiollisten osien tai paikallis- tai alueviranomaisten julkisyhteisöt. Sanonta ei kuitenkaan käsitä henkilöä, joka on tässä valtiossa verovelvollinen vain tässä valtiossa olevista lähteistä saadun tulon perusteella.

2. Milloin luonnollinen henkilö 1 kohdan määräysten mukaan asuu kummassakin sopimusvaltiossa, hänen asemansa määritetään seuraavasti:

- a) hänen katsotaan asuvan vain siinä valtiossa, jossa hänen käytettävänä on vakinainen asunto; jos hänen käytettävänä on vakinainen asunto molemmissa valtioissa, hänen katsotaan asuvan vain siinä valtiossa, johon hänen henkilökohtaiset ja taloudelliset suhteensa ovat kiinteämmät (elinetujen keskus);
- b) jos ei voida ratkaista, kummassa valtiossa hänen elinetsijensä keskus on, tai jos hänen käytettävänä ei ole vakinaista asuntoa kummassakaan valtiossa, hänen katsotaan asuvan vain siinä valtiossa, jossa hän oleskelee pysyvästi;
- c) jos hän oleskelee pysyvästi kummassakin valtiossa tai ei oleskele pysyvästi kummassakaan niistä, hänen katsotaan asuvan vain siinä valtiossa, jonka kansalainen hän on;
- d) jos hän on kummankin valtion kansalainen tai ei ole kummarkaan valtion kansalainen, sopimusvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on ratkaistava asia keskinäisellä sopimuksella.

3. Milloin muu kuin luonnollinen henkilö 1 kohdan määräysten mukaan asuu molemmissa sopimusvaltioissa, sen katsotaan asuvan vain siinä valtiossa, jossa sen tosiasiallisen johdon sijaintipaikka on.

4. Kun sopimusvaltiolla tarkoitetaan Ranskaa, sanonta ”sopimusvaltiossa asuva henkilö” käsittää kaikki yhtymät ja muut vastaavat yksiköt (myös henkilöiden yhteenliittymät),

- a) joiden tosiasiallisen johdon sijaintipaikka on Ranskassa;
- b) jotka ovat verovelvollisia Ranskassa; ja
- c) joiden kaikille osakkeenomistajille, osakkaille tai jäsenille heidän osuutensa kyseisen yhtymän tai muun vastaavan yksikön (myös henkilöiden yhteenliittymän) voitoista on Ranskan verolakien mukaan heille henkilökohtaisesti veronalaista.

5 ARTIKLA

KIINTEÄ TOIMIPAIKKA

1. Tätä sopimusta sovellettaessa sanonnalla ”kiinteä toimipaikka” tarkoitetaan kiinteää liikepaikkaa, josta yrityksen toimintaa kokonaan tai osaksi harjoitetaan.

2. Sanonta ”kiinteä toimipaikka” käsittää erityisesti:

- a) johdon sijaintipaikan;
- b) sivuliikkeen;
- c) toimiston;
- d) tehtaan;
- e) työpajan; ja
- f) kaivoksen, öljy- tai kaasulähteen, louhoksen tai muun paikan, josta luonnonvaroja otetaan.

3. Paikka, jossa harjoitetaan rakennus- tai asennustoimintaa, muodostaa kiinteän toimipaikan vain, jos toiminta kestää yli kaksitoista kuukautta.

4. Tämän artiklan edellä olevien määräysten estämättä sanonnan ”kiinteä toimipaikka” ei katsota käsittävän:

- a) järjestelyjä, jotka on tarkoitettu ainoastaan yritykselle kuuluvien tavaroiden varastoimista, näytteillä pitämistä tai luovuttamista varten;
- b) yritykselle kuuluvan tavaravaraston pitämistä ainoastaan varastoimista, näytteillä pitämistä tai luovuttamista varten;
- c) yritykselle kuuluvan tavaravaraston pitämistä ainoastaan toisen yrityksen toimesta tapahtuvaa muokkaamista tai jalostamista varten;
- d) kiinteän liikepaikan pitämistä ainoastaan tavaroiden ostamiseksi tai tietojen keräämiseksi yritykselle;
- e) kiinteän liikepaikan pitämistä ainoastaan sellaisen toiminnan harjoittamiseksi yritykselle, jota ei luetella a)–d) alakohdassa, edellyttäen, että tällainen toiminta on luonteeltaan valmistelevaa tai avustavaa;
- f) kiinteän liikepaikan pitämistä ainoastaan a)–e) alakohdassa mainittujen toimintojen yhdistämiseksi, edellyttäen, että tähän yhdistämiseen perustuva kiinteästä liikepaikasta harjoitettava toiminta kokonaisuudessaan on luonteeltaan valmistelevaa tai avustavaa.

4.1 Edellä olevaa 4 kohtaa ei sovelleta yrityksen käyttämään tai ylläpitämään kiinteään liikepaikkaan, jos sama yritys tai siihen läheisesti sidoksissa oleva yritys harjoittaa liiketoimintaa samassa paikassa tai toisessa paikassa samassa sopimusvaltiossa ja

- a) tämä paikka tai toinen paikka muodostaa kiinteän toimipaikan yritykselle tai siihen läheisesti sidoksissa olevalle yritykselle tämän artiklan määräysten perusteella; tai

- b) se toiminta, joka perustuu kahden yrityksen samassa paikassa tai saman yrityksen tai siihen läheisesti sidoksissa olevien yritysten kahdessa paikassa harjoittamien toimintojen yhdistämiseen, ei kokonaisuudessaan ole luonteeltaan valmistelevaa tai avustavaa;

edellyttäen, että kahden yrityksen samassa paikassa tai saman yrityksen tai siihen läheisesti sidoksissa olevien yritysten kahdessa paikassa harjoittama liiketoiminta muodostaa toisiaan täydentäviä toimintoja, jotka ovat osa yhtenäistä liiketoimintaa.

5. Edellä olevan 1 ja 2 artiklan määräysten estämättä ja jollei 6 kohdan määräyksistä muuta johdu, jos henkilö toimii sopimusvaltiossa yrityksen puolesta ja näin tehdessään tavanomaisesti tekee sopimuksia tai on tavanomaisesti pääosassa, mikä johtaa sellaisten sopimusten tekemiseen, jotka tehdään rutiininomaisesti ilman yrityksen tekemiä olennaisia mukautuksia, ja nämä sopimukset:

- a) ovat yrityksen nimissä; tai
- b) koskevat tämän yrityksen omistaman omaisuuden tai sellaisen omaisuuden, johon sillä on käyttöoikeus, omistuksensiirtoa tai käyttöoikeuden myöntämistä; tai
- c) koskevat tämän yrityksen suorittamaa palvelujen tarjoamista,

tällä yrityksellä katsotaan olevan kiinteä toimipaikka tässä sopimusvaltiossa jokaisen toiminnan osalta, jota tämä henkilö harjoittaa yrityksen lukuun, paitsi jos tämän henkilön toiminta rajoittuu sellaiseen, joka mainitaan 4 kohdassa ja joka, jos sitä harjoitettaisiin kiinteästä liikepaikasta (muusta kuin kiinteästä liikepaikasta, johon 4.1 kohtaa sovellettaisiin), ei tekisi tästä kiinteästä liikepaikasta kiinteää toimipaikkaa mainitun kohdan määräysten mukaan.

6. Tämän artiklan 5 kohtaa ei sovelleta, jos sopimusvaltiossa toisen sopimusvaltion yrityksen puolesta toimiva henkilö harjoittaa liiketoimintaa ensiksi mainitussa sopimusvaltiossa itsenäisenä edustajana ja toimii yrityksen lukuun tämän säännönmukaisessa liiketoiminnassa. Jos henkilö kuitenkin toimii pelkästään tai lähes pelkästään yhden tai useamman yrityksen puolesta, joihin henkilö on läheisesti sidoksissa, tätä henkilöä ei pidetä tässä kohdassa tarkoitettuna itsenäisenä edustajana minkään tällaisen yrityksen osalta.

7. Se seikka, että sopimusvaltiossa asuvalla yhtiöllä on määräämisvalta yhtiössä – tai siinä on määräämisvalta yhtiöllä –, joka asuu toisessa sopimusvaltiossa taikka joka tässä toisessa valtiossa harjoittaa liiketoimintaa (joko kiinteästä toimipaikasta tai muulla tavoin), ei itsestään tee kumpaakaan yhtiötä toisen kiinteäksi toimipaikaksi.

8. Tätä artiklaa sovellettaessa henkilö tai yritys on yritykseen läheisesti sidoksissa, jos kaikkien asiaa koskevien tosiasioiden ja olosuhteiden perusteella toisella on määräysvaltaa toiseen nähden tai molemmat ovat samojen henkilöiden tai yritysten määräysvallassa. Henkilön tai yrityksen katsotaan joka tapauksessa olevan läheisesti sidoksissa yritykseen, jos toinen omistaa suoraan tai välillisesti enemmän kuin 50 prosenttia toisen etuusintresseistä (tai yhtiön osalta enemmän kuin 50 prosenttia yhtiön osakkeiden kokonaisäänimäärästä ja -arvosta tai yhtiön omapääomaetusintressistä) tai jos muu henkilö tai yritys omistaa suoraan tai välillisesti enemmän kuin 50 prosenttia henkilön tai yrityksen tai kahden yrityksen etuusintressistä (tai yhtiön osalta enemmän kuin 50 prosenttia yhtiön osakkeiden kokonaisäänimäärästä ja -arvosta tai yhtiön omapääomaetusintressistä).

6 ARTIKLA

KIINTEÄSTÄ OMAISUUDESTA SAATU TULO

1. Tulosta, jonka sopimusvaltiossa asuva henkilö saa toisessa sopimusvaltiossa sijaitsevasta kiinteästä omaisuudesta (siihen luettuna maataloudesta tai metsätaloudesta saatu tulo), voidaan verottaa tässä toisessa valtiossa.
2. Sanonnalla ”kiinteä omaisuus” on sen sopimusvaltion lainsäädännön mukainen merkitys, jossa omaisuus sijaitsee. Sanonta käsittää kuitenkin aina kiinteän omaisuuden tarpeiston, maataloudessa ja metsätaloudessa käytetyn elävän ja elottoman irtaimiston, oikeudet, joihin sovelletaan yksityisoikeuden kiinteää omaisuutta koskevia määräyksiä, kiinteän omaisuuden käyttöoikeuden sekä oikeudet määrältään muuttuviin tai kiinteisiin korvauksiin, jotka saadaan kivennäsesiintymien, lähteiden ja muiden luonnonvarojen hyväksikäytöstä tai oikeudesta niiden hyväksikäyttöön; laivoja ja ilma-aluksia ei pidetä kiinteänä omaisuutena.
3. Tämän artiklan 1 kohtaa sovelletaan tuloon, joka saadaan kiinteän omaisuuden välittömästä käytöstä, sen vuokralle antamisesta tai muusta käytöstä.
4. Jos osakkeiden tai muiden yhtiöosuuksien omistus oikeuttaa osakkeiden tai yhtiöosuuksien omistajan hallitsemaan yhtiölle kuuluvaa kiinteää omaisuutta, voidaan tulosta, joka saadaan tällaisen hallintaoikeuden välittömästä käytöstä, vuokralleannosta tai muusta käytöstä, verottaa siinä sopimusvaltiossa, jossa kiinteä omaisuus on.
5. Tämän artiklan 1 ja 3 kohdan määräyksiä sovelletaan myös yrityksen kiinteästä omaisuudesta saatuun tuloon.

7 ARTIKLA

LIKETULO

1. Sopimusvaltiossa olevan yrityksen saamasta tulosta verotetaan vain siinä valtiossa, paitsi jos yritys harjoittaa toisessa sopimusvaltiossa liiketoimintaa siellä olevasta kiinteästä toimipaikasta. Jos yritys harjoittaa liiketoimintaa edellä sanotuin tavoin, voidaan toisessa valtiossa verottaa yrityksen saamasta tulosta, mutta vain niin suuresta tulon osasta, joka on luettava kiinteään toimipaikkaan kuuluvaksi.

2. Jos sopimusvaltiossa oleva yritys harjoittaa liiketoimintaa toisessa sopimusvaltiossa siellä olevasta kiinteästä toimipaikasta, luetaan, jollei 3 kohdan määräyksistä muuta johdu, kummassakin sopimusvaltiossa kiinteään toimipaikkaan kuuluvaksi se tulo, jonka toimipaikan olisi voitu olettaa tuottavan, jos se olisi ollut erillinen yritys, joka harjoittaa samaa tai samanlaista toimintaa samojen tai samanlaisten edellytysten vallitessa ja itsenäisesti päättää liiketoimista sen yrityksen kanssa, jonka kiinteä toimipaikka se on.

3. Kiinteän toimipaikan tuloa määritettäessä on vähennykseksi hyväksyttävä kiinteästä toimipaikasta johtuneet menot, niihin luettuina yrityksen johtamisesta ja yleisestä hallinnosta johtuneet menot, riippumatta siitä, ovatko ne syntyneet siinä valtiossa, jossa kiinteä toimipaikka on, vai muualla.

4. Mikäli sopimusvaltiossa noudatetun käytännön mukaan kiinteään toimipaikkaan kuuluvaksi luettava tulo määrätään jakamalla yrityksen kokonaistulo yrityksen eri osien kesken, 2 kohdan määräykset eivät estä tätä sopimusvaltiota määrittämästä verotettavaa tuloa näin menettelemällä. Valitun jakomenetelmän on kuitenkin oltava sellainen, että lopputulos on tässä artikkelissa esitettyjen periaatteiden mukainen.

5. Tuloa ei lueta kiinteään toimipaikkaan kuuluvaksi pelkästään sen perusteella, että kiinteä toimipaikka ostaa tavaroita yrityksen lukuun.

6. Edeltäviä kohtia sovellettaessa on kiinteään toimipaikkaan kuuluvaksi luettava tulo määritettävä vuodesta toiseen samalla menetelmällä, jollei pätevistä ja riittävästä syistä muuta johdu.

7. Milloin liiketuloon sisältyy tuloja, joita käsitellään erikseen tämän sopimuksen muissa artikloissa, tämän artiklan määräykset eivät vaikuta sanottujen artiklojen määräyksiin.

8 ARTIKLA

KANSAINVÄLINEN KULJETUS

1. Tulosta, jonka sopimusvaltiossa oleva yritys saa laivan tai ilma-aluksen käyttämisestä kansainväliseen liikenteeseen, verotetaan vain tässä valtiossa.
2. Tämän artiklan 1 kohdan määräyksiä sovelletaan myös tuloon, joka saadaan osallistumisesta pooliin, yhteiseen liiketoimintaan tai kansainväliseen kuljetusjärjestöön.

9 ARTIKLA

ETUYHTEYDESSÄ KESKENÄÄN OLEVAT YRITYKSET

1. Milloin

- a) sopimusvaltiossa oleva yritys välittömästi tai välillisesti osallistuu toisessa sopimusvaltiossa olevan yrityksen johtoon tai valvontaan tahi omistaa osan sen pääomasta, taikka
- b) samat henkilöt välittömästi tai välillisesti osallistuvat sekä sopimusvaltiossa olevan yrityksen että toisessa sopimusvaltiossa olevan yrityksen johtoon tai valvontaan tahi omistavat osan niiden pääomasta,

ja jos jommassakummassa tapauksessa yritysten välillä kauppaa- tai rahoitussuhteissa sovitaan ehdoista tai määrätään ehtoja, jotka poikkeavat siitä, mistä riippumattomien yritysten välillä olisi sovittu, voidaan kaikki tulo, joka ilman näitä ehtoja olisi kertynyt toiselle näistä yrityksistä, mutta näiden ehtojen vuoksi ei ole sille kertynyt, lukea tämän yrityksen tuloon ja verottaa siitä tämän mukaisesti.

2. Milloin sopimusvaltio tässä valtiossa olevan yrityksen tuloon lukee – ja tämän mukaisesti verottaa – tulo, josta toisessa sopimusvaltiossa olevaa yritystä on verotettu tässä toisessa valtiossa, ja siten mukaan luettu tulo on tuloa, joka olisi kertynyt ensiksi mainitussa valtiossa olevalle yritykselle, jos yritysten välillä sovitut ehdot olisivat olleet sellaisia, joista riippumattomien yritysten välillä olisi sovittu, tämän toisen valtion on asianmukaisesti oikaistava tästä tulosta siellä määrätyn veron määrä. Tällaista oikaisua tehtäessä on otettava huomioon tämän sopimuksen muut määräykset, ja sopimusvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on tarvittaessa neuvoteltava keskenään.

10 ARTIKLA OSINKO

1. Osingosta, jonka sopimusvaltiossa asuva yhtiö maksaa toisessa sopimusvaltiossa asuvalle henkilölle, voidaan verottaa tässä toisessa valtiossa.

2. Sopimusvaltiossa asuvan yhtiön maksamasta osingosta voidaan kuitenkin verottaa myös tässä valtiossa tämän valtion lainsäädännön mukaan, mutta jos osinkoetuuden omistaja on toisessa sopimusvaltiossa asuva henkilö, näin määrätty vero

- a) on 0 prosenttia osingon kokonaismäärästä, jos etuuden omistaja on yhtiö, joka asuu tässä toisessa sopimusvaltiossa ja joka välittömästi omistaa vähintään 5 prosenttia osingon maksavan yhtiön pääomasta koko sellaisena 365 päivän ajanjaksona, joka sisältää osingon maksupäivän (ajanjaksoa laskettaessa ei oteta huomioon omistusmuutoksia, jotka suoraan seuraisivat osakkeet omistavan tai osingon maksavan yhtiön toiminnan uudelleenjärjestelystä, kuten sulautumisesta tai jakautumisesta)
- b) ei saa olla suurempi kuin 15 prosenttia osingon bruttomäärästä kaikissa muissa tapauksissa.

Tämä kohta ei vaikuta yhtiön verottamiseen siitä voitosta, josta osinko maksetaan.

3. Sanonnalla ”osinko” tarkoitetaan tässä artiklassa tuloa, joka on saatu osakkeista, ”jouissance”-osakkeista tai ”jouissance”-oikeuksista, kaivososakkeista, perustajaosakkeista tai muista oikeuksista, jotka eivät ole saamisia ja jotka oikeuttavat voitto-osuuteen, samoin kuin muista yhtiöosuuksista saatavaa tuloa, jota voiton jakavan yhtiön asuinvaltion lainsäädännön mukaan kohdellaan verotuksessa samalla tavalla kuin osakkeista saatua tuloa. Ilmaisuihin ”osinko” käsittää myös tulon, jota voiton jakavan yhtiön asuinvaltion lainsäädännön mukaan kohdellaan voitonjakona.

4. Tämän artiklan 1 ja 2 kohdan määräyksiä ei sovelleta, jos sopimusvaltiossa asuva osinkoetuuden omistaja harjoittaa toisessa sopimusvaltiossa, jossa osingon maksava yhtiö asuu, liiketoimintaa siellä olevasta kiinteästä toimipaikasta, ja osingon maksamisen perusteena oleva osuus tosiasiallisesti liittyy tähän kiinteään toimipaikkaan. Tässä tapauksessa sovelletaan 7 artiklan määräyksiä.

5. Jos sopimusvaltiossa asuva yhtiö saa tuloa toisesta sopimusvaltiosta, tämä toinen valtio ei saa verottaa yhtiön maksamasta osingosta, paitsi mikäli osinko maksetaan tässä toisessa valtiossa asuvalle henkilölle tai mikäli osingon maksamisen perusteena oleva osuus tosiasiallisesti liittyy tässä toisessa valtiossa olevaan kiinteään toimipaikkaan eikä myöskään määrätä yhtiön jakamattomasta voitosta tällaisesta voitosta suoritettavaa veroa, vaikka maksettu osinko tai jakamaton voitto kokonaan tai osaksi koostuisi tässä toisessa valtiossa kertyneestä tulosta.

6. Tämän artiklan 1 ja 2 kohdan määräysten estämättä

a) osingosta, joka kertyy 6 artiklassa tarkoitettuun kiinteään omaisuudesta saadusta tulosta tai voitosta ja jonka maksaa sopimusvaltioon sijoittautunut sijoitusväline,

- (i) joka jakaa suurimman osan tästä tulosta vuosittain ja

(ii) jonka edellä tarkoitetusta kiinteästä omaisuudesta saama tulo tai voitto vapautetaan verosta,

toisessa sopimusvaltiossa asuvalle henkilölle, voidaan verottaa tässä toisessa valtiossa.

b) Tällaisesta osingosta voidaan kuitenkin verottaa myös ensiksi mainitussa sopimusvaltiossa tämän valtion lakien mukaan, mutta näin perittävä vero ei saa olla suurempi kuin 15 prosenttia osingon kokonaismäärästä, jos osinkoetuuden omistaja on toisessa sopimusvaltiossa asuva henkilö, jolla on suoraan tai välillisesti hallussaan alle 10 prosentin osuus tämän välineen pääomasta.

Jos kyseisen osinkoetuuden omistajalla on suoraan tai välillisesti hallussaan vähintään 10 prosentin osuus tämän välineen pääomasta, osingosta voidaan verottaa sen sopimusvaltion kansallisissa laeissa säädetyn verokannan mukaan, josta osinko kertyy.

11 ARTIKLA

KORKO

1. Korosta, joka kertyy sopimusvaltiossa ja jonka etuudenomistaja on toisessa sopimusvaltiossa asuva henkilö, verotetaan vain tässä toisessa sopimusvaltiossa.
2. Sanonnalla ”korko” tarkoitetaan tässä artiklassa tuloa, joka saadaan kaikenlaatuisista saamisista riippumatta siitä, onko ne turvattu kiinteistökiinnityksin vai ei, ja liittykö niihin oikeus osuuteen velallisen voitosta vai ei. Sanonnalla tarkoitetaan erityisesti tuloa, joka saadaan valtion antamista arvopapereista, ja tuloa, joka saadaan obligaatioista tai debentuureista, mukaan lukien tällaisiin arvopapereihin, obligaatioihin tai debentuureihin liittyvät agiot ja voitot. Maksun viivästymisen johdosta suoritettavia sakkomaksuja ei pidetä korkona tätä artiklaa sovellettaessa.
3. Tämän artiklan 1 kohdan määräyksiä ei sovelleta, jos sopimusvaltiossa asuva korkoetuuden omistaja harjoittaa toisessa sopimusvaltiossa, josta korko kertyy, liiketoimintaa siellä olevasta kiinteästä toimipaikasta, ja koron maksamisen perusteena oleva saaminen tosiasiallisesti liittyy tähän kiinteään toimipaikkaan. Tässä tapauksessa sovelletaan 7 artiklan määräyksiä.
4. Jos koron määrä maksajan ja korkoetuuden omistajan tai heidän molempien ja muun henkilön välisen erityisen suhteen vuoksi ylittää koron maksamisen perusteena olevaan saamiseen nähden määrän, josta maksaja ja korkoetuuden omistaja olisivat sopineet, jollei tällaista suhdetta olisi, tämän artiklan määräyksiä sovelletaan vain viimeksi mainittuun määrään. Tässä tapauksessa verotetaan tämän määrän ylittävästä maksun osasta kummankin sopimusvaltion lainsäädännön mukaan, ottaen huomioon tämän sopimuksen muut määräykset.

12 ARTIKLA

ROJALTI

1. Rojaltista, joka kertyy sopimusvaltiosta ja jonka etuudenomistaja on toisessa sopimusvaltiossa asuva henkilö, verotetaan vain tässä toisessa valtiossa.
2. Sanonnalla ”rojalti” tarkoitetaan tässä artiklassa kaikkia suorituksia, jotka saadaan korvauksena kirjallisen, taiteellisen tai tieteellisen teoksen (siihen luettuina elokuvafilmi) tekijänoikeuden, patentin, tavaramerkin, mallin tai muotin, piirustuksen, salaisen kaavan tai valmistusmenetelmän käyttämisestä tai käyttöoikeudesta, taikka kokemusperäisestä teollis-, kaupallis- tai tieteellisuonteisesta tiedosta.
3. Tämän artiklan 1 kohdan määräyksiä ei sovelleta, jos sopimusvaltiossa asuva rojaltietuuden omistaja harjoittaa toisessa sopimusvaltiossa, josta rojalti kertyy, liiketoimintaa siellä olevasta kiinteästä toimipaikasta, ja rojaltin maksamisen perusteena oleva oikeus tai omaisuus tosiasiallisesti liittyy tähän kiinteään toimipaikkaan. Tässä tapauksessa sovelletaan 7 artiklan määräyksiä.
4. Jos rojaltin määrä maksajan ja rojaltietuuden omistajan tai heidän molempien ja muun henkilön välisen erityisen suhteen vuoksi ylittää rojaltin maksamisen perusteena olevaan käyttöön, oikeuteen tai tietoon nähden määrän, josta maksaja ja rojaltietuuden omistaja olisivat sopineet, jollei tällaista suhdetta olisi, tämän artiklan määräyksiä sovelletaan vain viimeksi mainittuun määrään. Tässä tapauksessa verotetaan tämän määrän ylittävistä maksun osasta kummankin sopimusvaltion lainsäädännön mukaan, ottaen huomioon tämän sopimuksen muut määräykset.

13 ARTIKLA

LUOVUTUSVOITTO

1. Voitosta, jonka sopimusvaltiossa asuva henkilö saa 6 artiklassa tarkoitetun ja toisessa sopimusvaltiossa sijaitsevan kiinteän omaisuuden luovutuksesta, voidaan verottaa tässä toisessa valtiossa.
2. Voitosta, joka saadaan sopimusvaltiossa olevan yrityksen toisessa sopimusvaltiossa olevan kiinteän toimipaikan liikeomaisuuteen kuuluvan irtaimen omaisuuden luovutuksesta, voidaan verottaa tässä toisessa valtiossa. Sama koskee tällaisen kiinteän toimipaikan luovutuksesta (erillisenä tai koko yrityksen mukana) saatua voittoa.
3. Voitosta, jonka laivoja tai ilma-aluksia kansainvälisessä liikenteessä käyttävä sopimusvaltiossa oleva yritys saa tällaisten laivojen tai ilma-alusten luovutuksesta tai niiden käyttämiseen liittyvän irtaimen omaisuuden luovutuksesta, verotetaan vain tässä valtiossa.
4. Voitosta, jonka sopimusvaltiossa asuva henkilö saa sellaisten osakkeiden, oikeuksien tai niihin verrattavien intressien, kuten yhtymä- tai trustiosuuksien, luovutuksesta, voidaan verottaa toisessa sopimusvaltiossa, jos milloin tahansa luovutusta edeltävien 365 päivän aikana nämä osakkeet, oikeudet tai niihin verrattavat intressit saivat suoraan tai välillisesti enemmän kuin 50 prosenttia arvostaan 6 artiklassa määritellystä kiinteästä omaisuudesta, joka sijaitsee tässä toisessa valtiossa.
5. Voitosta, joka saadaan muun kuin 1, 2, 3 ja 4 kohdassa tarkoitetun omaisuuden luovutuksesta, verotetaan vain siinä sopimusvaltiossa, jossa luovuttaja asuu.

14 ARTIKLA

TYÖTULO

1. Jollei 15, 17 ja 18 artiklan määräyksistä muuta johdu, verotetaan palkasta ja muusta sellaisesta hyvityksestä, jonka sopimusvaltiossa asuva henkilö saa epäitsenäisestä työstä, vain tässä valtiossa, jollei työtä tehdä toisessa sopimusvaltiossa. Jos työ tehdään tässä toisessa valtiossa, työnteosta saadusta hyvityksestä voidaan verottaa siellä.

2. Tämän artiklan 1 kohdan määräysten estämättä verotetaan hyvityksestä, jonka sopimusvaltiossa asuva henkilö saa toisessa sopimusvaltiossa tekemästään epäitsenäisestä työstä, vain ensiksi mainitussa valtiossa, jos:

- a) saaja oleskelee toisessa valtiossa yhdessä jaksossa, tai useassa jaksossa yhteensä, enintään 183 päivää kahdentoista kuukauden ajanjaksona, joka alkaa tai päättyy kysymyksessä olevan verovuoden aikana, ja
- b) hyvityksen maksaa sellainen työnantaja tai se maksetaan sellaisen työnantajan puolesta, joka ei asu toisessa valtiossa; ja
- c) hyvitys ei rasita kiinteää toimipaikkaa, joka työnantajalla on toisessa valtiossa.

3. Tämän artiklan edellä olevien määräysten estämättä voidaan hyvityksestä, joka saadaan sopimusvaltiossa olevan yrityksen kansainväliseen liikenteeseen käyttämässä laivassa tai ilma-aluksessa tehdystä epäitsenäisestä työstä, verottaa tässä valtiossa.

15 ARTIKLA
JOHTAJANPALKKIO

Johtajanpalkkiosta ja muusta sellaisesta suorituksesta, jonka sopimusvaltiossa asuva saa toisessa sopimusvaltiossa asuvan yhtiön hallituksen tai hallintoneuvoston jäsenenä, voidaan verottaa tässä toisessa valtiossa.

16 ARTIKLA

VIIHDETAITEILIJAT, URHEILIJAT JA MALLIT

1. Tämän sopimuksen 14 artiklan määräysten estämättä voidaan tulosta, jonka sopimusvaltiossa asuva henkilö saa viihdetaiteilijana, kuten teatteri- tai elokuvanäyttelijänä, radio- tai televisiotaitelijana tai muusikkona, taikka urheilijana tai mallina, toisessa sopimusvaltiossa harjoittamastaan henkilökohtaisesta toiminnasta, verottaa tässä toisessa valtiossa.

Kun sopimusvaltiossa asuva viihdetaiteilija, urheilija tai malli saa toisesta sopimusvaltiosta tuloa suorituksista, joita ei voida pitää erillään ammatillisesta maineesta, tästä tulosta voidaan 14 ja 20 artiklan määräysten estämättä verottaa tässä toisessa sopimusvaltiossa.

2. Jos tulo, joka saadaan 1 kohdassa tarkoitetuista toimista tai suorituksista, ei mene viihdetaiteilijalle, urheilijalle tai mallille itselleen, vaan toiselle henkilölle riippumatta siitä, onko tämä sopimusvaltiossa asuva henkilö vai ei, voidaan tästä tulosta, 14 ja 20 artiklan määräysten estämättä, verottaa siinä sopimusvaltiossa, jossa viihdetaiteilijan, urheilijan tai mallin toimia tai suorituksia harjoitetaan, tarjotaan tai käytetään.

3. Tämän artiklan 1 ja 2 kohdan määräyksiä ei sovelleta sopimusvaltiossa harjoitetuista, tarjotuista tai käytetyistä viihdetaiteilijan, urheilijan tai mallin toimista tai suorituksista saatuun tuloon, jos vierailu tässä valtiossa on kokonaan tai pääasiallisesti rahoitettu toisen sopimusvaltion, sen valtiollisten osien, sen paikallis- tai alueviranomaisten tai niiden julkisyhteisöjen julkisista varoista.

17 ARTIKLA

ELÄKKEET JA SAMANLUONTEISET SUORITUKSET

1. Jollei 18 artiklan 2 kohdan määräyksistä muuta johdu, verotetaan eläkkeestä ja muusta samanluonteisesta hyvityksestä, joka kertyy sopimusvaltiosta ja joka maksetaan toisessa sopimusvaltiossa asuvalle henkilölle aikaisemman epäitsenäisen työn perusteella tai muutoin, vain tässä toisessa valtiossa.

2. Tämän artiklan 1 kohdan määräysten estämättä eläkkeestä ja muusta samanluonteisesta hyvityksestä voidaan verottaa ensiksi mainitussa sopimusvaltiossa, jos:

- a) edunsaajan asianomaiseen eläkejärjestelmään maksamat eläkemaksut olivat vähennyskelpoisia edunsaajan verotettavasta tulosta ensiksi mainitussa sopimusvaltiossa tämän valtion lainsäädännön mukaan tai
- b) työnantajan asianomaiseen eläkejärjestelmään maksamat eläkemaksut eivät olleet edunsaajan verotettavaa tuloa ensiksi mainitussa sopimusvaltiossa tämän valtion lainsäädännön mukaan tai
- c) eläkkeet maksetaan ensiksi mainitun sopimusvaltion sosiaalivakuutuslainsäädännön mukaisesti.

18 ARTIKLA

JULKINEN PALVELUS

1. a) Palkasta ja muusta sellaisesta hyvityksestä, jonka sopimusvaltio tai sen valtiollinen osa tai paikallis- tai alueviranomainen tai niiden julkisyhteisö maksaa luonnolliselle henkilölle työstä, joka tehdään tämän valtion, valtiollisen osan, viranomaisen tai yhteisön palveluksessa, verotetaan vain tässä valtiossa.

b) Tällaisesta palkasta ja muusta sellaisesta hyvityksestä verotetaan kuitenkin vain toisessa sopimusvaltiossa, jos työ tehdään tässä valtiossa ja henkilö asuu tässä valtiossa ja on tämän valtion kansalainen eikä ole samaan aikaan ensiksi mainitun valtion kansalainen.

2. a) Eläkkeestä ja muusta sellaisesta hyvityksestä, jonka sopimusvaltio tai sen valtiollinen osa tai paikallis- tai alueviranomainen tai niiden julkisyhteisö maksaa tai joka maksetaan niiden perustamista rahastoista, luonnolliselle henkilölle työstä, joka on tehty tämän valtion, valtiollisen osan, viranomaisen tai yhteisön palveluksessa, verotetaan 1 kohdan määräysten estämättä vain tässä valtiossa.

b) Tällaisesta eläkkeestä ja muusta sellaisesta hyvityksestä verotetaan kuitenkin vain toisessa sopimusvaltiossa, jos henkilö asuu tässä valtiossa ja on tämän valtion kansalainen eikä ole samaan aikaan ensiksi mainitun valtion kansalainen.

3. Palkasta, eläkkeestä ja muusta sellaisesta hyvityksestä, jonka sopimusvaltio maksaa toisessa sopimusvaltiossa asuvalle henkilölle, jonka tässä toisessa sopimusvaltiossa sijaitseva diplomaattinen edustusto on palkannut paikalta, verotetaan 1 ja 2 kohdan määräysten estämättä vain tässä toisessa sopimusvaltiossa, jos tämän suorituksen saava henkilö on molempien sopimusvaltioiden kansalainen.

4. Tämän sopimuksen 14, 15, 16 ja 17 artiklan määräyksiä sovelletaan palkkaan, eläkkeeseen ja muuhun sellaiseen hyvitykseen, joka maksetaan sopimusvaltion tai sen valtiollisen osan tai paikallis- tai alueviranomaisen tai niiden julkisyhteisön harjoittaman liiketoiminnan yhteydessä tehdystä työstä.

19 ARTIKLA
OPIKELIJAT JA HARJOITTELIJAT

Rahamääristä, jotka opiskelija tai liikealan harjoittelija tai ammattioppilas, joka asuu tai välittömästi ennen oleskeluaan sopimusvaltiossa asui toisessa sopimusvaltiossa ja joka oleskelee ensiksi mainitussa valtiossa yksinomaan koulutuksensa tai harjoittelunsa vuoksi, saa elatustaan, koulutustaan tai harjoitteluaan varten, ei tässä valtiossa veroteta, edellyttäen, että nämä rahamäärät kertyvät tämän valtion ulkopuolella olevista lähteistä.

20 ARTIKLA

MUU TULO

1. Tulosta, jonka sopimusvaltiossa asuva henkilö saa ja jota ei käsitellä tämän sopimuksen edellisissä artikloissa, verotetaan vain tässä valtiossa, riippumatta siitä, mistä tulo kertyy.
2. Tämän artiklan 1 kohdan määräyksiä ei sovelleta tuloon, lukuun ottamatta 6 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua kiinteästä omaisuudesta saatua tuloa, jos sopimusvaltiossa asuva tulon saaja harjoittaa toisessa sopimusvaltiossa liiketoimintaa siellä olevasta kiinteästä toimipaikasta, ja tulon maksamisen perusteena oleva oikeus tai omaisuus tosiasiallisesti liittyy tähän kiinteään toimipaikkaan. Tässä tapauksessa sovelletaan 7 artiklan määräyksiä.
3. Jos 1 kohdassa tarkoitettun tulon määrä 1 kohdassa tarkoitettun henkilön ja jonkin muun henkilön tai heidän molempien ja jonkin kolmannen henkilön välisen erityisen suhteen vuoksi ylittää määrän, josta he olisivat sopineet, jollei tällaista suhdetta olisi, tämän artiklan määräyksiä sovelletaan vain viimeksi mainittuun määrään. Tässä tapauksessa verotetaan tämän määrän ylittävästä tulon osasta kummankin sopimusvaltion lainsäädännön mukaan, ottaen huomioon tämän sopimuksen muut määräykset.

21 ARTIKLA

KAKSINKERTAISEN VEROTUKSEN POISTAMINEN

1. Jollei Suomen lainsäädännöstä, joka koskee kansainvälisen kaksinkertaisen verotuksen poistamista, muuta johdu (sikäli kuin tämä lainsäädäntö ei vaikuta tässä esitettyyn yleiseen periaatteeseen), kaksinkertainen verotus poistetaan Suomessa seuraavasti:

a) Milloin Suomessa asuva henkilö saa tuloa, josta tämän sopimuksen mukaan voidaan verottaa Ranskassa, Suomen on, jollei jäljempänä olevan b) alakohdan määräyksistä muuta johdu, vähennettävä tämän henkilön Suomen verosta Ranskan lainsäädännön mukaan ja sopimuksen mukaisesti maksettua Ranskan veroa vastaava määrä, joka lasketaan saman tulon perusteella kuin minkä perusteella Suomen vero lasketaan.

b) Osinko, jonka Ranskassa asuva yhtiö maksaa yhtiölle, joka asuu Suomessa ja välittömästi hallitsee vähintään 10 prosenttia osingon maksavan yhtiön äänimäärästä, vapautetaan Suomen verosta.

c) Jos Suomessa asuvan henkilön tulo on sopimuksen määräyksen mukaan vapautettu verosta Suomessa, Suomi voi kuitenkin määrätessään tämän henkilön muusta tulosta suoritettavan veron määrää ottaa lukuun verosta vapautetun tulon.

2. Kaksinkertainen verotus poistetaan Ranskassa seuraavasti:

a) Tämän sopimuksen muiden määräysten estämättä tulo, josta voidaan verottaa Suomessa tai josta verotetaan vain Suomessa sopimuksen määräysten mukaisesti, otetaan huomioon Ranskan veron laskennassa, jos tätä tuloa ei ole vapautettu yhtiöverosta Ranskan kansallisen lainsäädännön mukaan. Tässä tapauksessa Suomen veroa ei voida vähentää tästä tulosta, vaan Ranskassa asuvalla henkilöllä on oikeus veronhyvitykseen Ranskan verosta, jollei (i) ja (ii) alakohdassa esitetyistä ehdoista ja rajoituksista muuta johdu. Tämän veronhyvityksen määrä on seuraava:

(i) kun kyseessä on muu kuin (ii) alakohdassa mainittu tulo, tästä tulosta kannettavan Ranskan veron määrä edellyttäen, että tämä tulo on Ranskassa asuvalle henkilölle veronalaista Suomessa;

(ii) kun kyseessä on 7 artiklassa ja 13 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu tulo, josta kannetaan yhtiöveroa, ja kun kyseessä on 10 artiklassa, 13 artiklan 1 ja 4 kohdassa, 14 artiklan 3 kohdassa, 15 artiklassa ja 16 artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitettu tulo, Suomessa näiden artiklojen määräysten mukaan maksetun veron määrä; tämä veronhyvitys ei voi kuitenkaan ylittää tästä tulosta kannettavan Ranskan veron määrää;

b) (i) Edellä a) alakohdassa käytetyllä sanonnalla ”tästä tulosta kannettavan Ranskan veron määrä” tarkoitetaan seuraavaa:

– kun kyseisestä tulosta kannettava vero lasketaan soveltamalla suhteellista verokantaa, kyseessä olevan nettotulon määrä kerrottuna tuloon tosiasiallisesti sovellettavalla verokannalla;

– kun kyseisestä tulosta kannettava vero lasketaan soveltamalla progressiivista asteikkoa, kyseessä olevan nettotulon määrä kerrottuna verokannalla, joka on Ranskan lainsäädännön mukaan verotettavasta kokonaisnettotulosta

tosiasiallisesti maksettavan veron osuus suhteessa tähän kokonaisnettotulon määrään.

(ii) Edellä a) alakohdassa käytetyllä sanonnalla ”Suomessa maksetun veron määrä” tarkoitetaan sen Suomen veron määrää, joka sellaisen Ranskassa asuvan henkilön on sopimuksen määräysten mukaisesti tosiasiallisesti ja lopullisesti maksettava kyseessä olevista tuloista, jota verotetaan kyseisistä tuloista Ranskan lainsäädännön mukaan.

3. Milloin sopimusvaltiossa asuva henkilö saa tuloa, josta 17 artiklan 2 kohdan määräysten mukaan voidaan verottaa toisessa sopimusvaltiossa, tämän toisen valtion on tämän artiklan 1 ja 2 kohdan estämättä vähennettävä tämän henkilön tuloverosta ensiksi mainitussa valtiossa maksettua tuloveroa vastaava määrä. Tällainen vähennys ei kuitenkaan saa ylittää sitä ennen vähennyksen tekemistä laskettua veron osaa, joka kohdistuu tällaiseen tuloon, josta voidaan verottaa tässä toisessa sopimusvaltiossa. Tässä tapauksessa tämän artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitettuja veronhyvityksiä ei myönnetä.

22 ARTIKLA

SYRJINTÄKIELTO

1. Luonnollinen henkilö, joka on sopimusvaltion kansalainen, ei toisessa sopimusvaltiossa saa joutua sellaisen verotuksen tai siihen liittyvän velvoituksen kohteeksi, joka on muunlainen tai raskaampi kuin verotus tai siihen liittyvä velvoitus, jonka kohteeksi luonnollinen henkilö, joka on tämän toisen valtion kansalainen, samoissa, erityisesti asuinpaikkaa koskevilla olosuhteilla joutuu tai saattaa joutua.
2. Kansalaisuudeton henkilö, joka asuu sopimusvaltiossa, ei kummassakaan sopimusvaltiossa saa joutua sellaisen verotuksen tai siihen liittyvän velvoituksen kohteeksi, joka on muunlainen tai raskaampi kuin verotus tai siihen liittyvä velvoitus, jonka kohteeksi kyseessä olevan valtion kansalainen samoissa, erityisesti asuinpaikkaa koskevilla olosuhteilla joutuu tai saattaa joutua.
3. Verotus, joka kohdistuu sopimusvaltiossa olevan yrityksen toisessa sopimusvaltiossa olevaan kiinteään toimipaikkaan, ei tässä toisessa valtiossa saa olla epäedullisempi kuin verotus, joka kohdistuu tässä toisessa valtiossa olevaan samanlaista toimintaa harjoittavaan yritykseen. Tämän määräyksen ei katsota velvoittavan sopimusvaltiota myöntämään toisessa sopimusvaltiossa asuville henkilöille sellaisia henkilökohtaisia verovähennyksiä ja -vapauksia sekä veronalennuksia siviilisäädyn tai perheen huoltovelvollisuuden perusteella, joita sopimusvaltio myöntää siinä valtiossa asuville henkilöille.
4. Muussa kuin sellaisessa tapauksessa, jossa 9 artiklan 1 kohdan, 11 artiklan 4 kohdan, 12 artiklan 4 kohdan tai 20 artiklan 3 kohdan määräyksiä sovelletaan, ovat korko, rojalti ja muu maksu, jotka sopimusvaltiossa oleva yritys suorittaa toisessa sopimusvaltiossa asuvalle henkilölle, vähennyskelpoisia tämän yrityksen verotettavaa tuloa määritettäessä samoin ehdoin kuin maksu ensiksi mainitussa valtiossa asuvalle henkilölle.
5. Sopimusvaltiossa oleva yritys, jonka pääoman toisessa sopimusvaltiossa asuva henkilö tai siellä asuvat henkilöt välittömästi tai välillisesti joko kokonaan tai osaksi omistavat tai josta he tällä tavoin määräävät, ei ensiksi mainitussa valtiossa saa joutua sellaisen verotuksen tai siihen liittyvän velvoituksen kohteeksi, joka on muunlainen tai raskaampi kuin verotus tai siihen liittyvä velvoitus, jonka kohteeksi ensiksi mainitussa valtiossa oleva muu samanluonteinen yritys joutuu tai saattaa joutua.
6. Tämän artiklan määräysten ei katsota velvoittavan kumpaakaan sopimusvaltiota myöntämään luonnollisille henkilöille, jotka eivät asu tässä valtiossa, henkilökohtaisia verovähennyksiä ja -vapauksia sekä veronalennuksia, joita sopimusvaltio myöntää siinä valtiossa asuville luonnollisille henkilöille.
7. Jos muussa sopimusvaltioiden välisessä kahdenvälisessä sopimuksessa kuin tässä sopimuksessa on syrjäntäkieltolauseke tai suosituimmuuslauseke, näitä lausekkeita ei sovelleta veroasioissa.
8. Tämän sopimuksen 2 artiklan määräysten estämättä tämän artiklan määräyksiä sovelletaan kaikenlaatuisiin veroihin.

23 ARTIKLA

KESKINÄINEN SOPIMUSMENETTELY

1. Jos henkilö katsoo, että sopimusvaltion tai molempien sopimusvaltioiden toimenpiteet ovat johtaneet tai johtavat hänen osaltaan verotukseen, joka on tämän sopimuksen määräysten vastainen, hän voi saattaa asiansa kumman tahansa sopimusvaltion toimivaltaisen viranomaisen käsiteltäväksi ilman, että tämä vaikuttaa hänen oikeuteensa käyttää näiden valtioiden sisäisessä oikeusjärjestyksessä olevia oikeussuojakeinoja. Asia on saatettava käsiteltäväksi kolmen vuoden kuluessa siitä, kun henkilö sai ensimmäisen kerran tiedon toimenpiteestä, joka on aiheuttanut sopimuksen vastaisen verotuksen.
2. Jos toimivaltainen viranomainen havaitsee huomautuksen perustelluksi mutta ei itse voi saada aikaan tyydyttävää ratkaisua, viranomaisen on pyrittävä toisen sopimusvaltion toimivaltaisen viranomaisen kanssa keskinäisin sopimuksin ratkaisemaan asia siinä tarkoituksessa, että vältetään verotus, joka on sopimuksen vastainen. Tehty sopimus pannaan täytäntöön sopimusvaltioiden sisäisessä lainsäädännössä olevista aikarajoista riippumatta.
3. Sopimusvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on pyrittävä keskinäisin sopimuksin ratkaisemaan sopimuksen tulkinnassa tai soveltamisessa syntyvät vaikeudet tai epätietoisuutta aiheuttavat kysymykset. Ne voivat myös neuvotella keskenään kaksinkertaisen verotuksen poistamiseksi sellaisissa tapauksissa, joita ei säännellä sopimuksessa.
4. Sopimusvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset voivat olla välittömässä yhteydessä keskenään, myös sellaisessa yhteisessä toimikunnassa, johon ne itse kuuluvat tai johon kuuluu heidän edustajiaan, sopimukseen pääsemiseksi siinä merkityksessä kuin tarkoitetaan edellä olevissa kohdissa.

24 ARTIKLA

TIETOJEN VAIHTAMINEN

1. Sopimusvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on vaihdettava keskenään sellaisia tietoja, jotka ovat ennalta arvioiden olennaisia tämän sopimuksen soveltamiseksi tai sopimusvaltioiden tai niiden valtiollisten osien tai paikallis- tai alueviranomaisten lukuun määrättäviä kaikenlaatuisia veroja koskevan sisäisen lainsäädännön hallinnoimiseksi tai toimeenpanemiseksi, mikäli tämän lainsäädännön perusteella tapahtuva verotus ei ole sopimuksen vastainen. Sopimuksen 1 ja 2 artikla eivät rajoita tietojen vaihtamista.

2. Sopimusvaltion 1 kohdan perusteella vastaanottamia tietoja on käsiteltävä salassa pidettävänä samalla tavalla kuin tämän valtion sisäisen lainsäädännön perusteella saatuja tietoja ja niitä saadaan ilmaista vain henkilöille tai viranomaisille (niihin luettuina tuomioistuimet ja hallintoelimet), jotka määräävät, kantavat tai perivät 1 kohdassa mainittuja veroja tai käsittelevät näitä veroja koskevia syytteitä tai valituksia, taikka valvovat edellä mainittuja toimia. Näiden henkilöiden tai viranomaisten on käytettävä tietoja vain tällaisiin tarkoituksiin. Ne saavat ilmaista tietoja julkisessa oikeudenkäynnissä tai tuomioistuimen ratkaisussa. Edellä olevan estämättä sopimusvaltion vastaanottamia tietoja voidaan käyttää muihin tarkoituksiin, kun näitä tietoja voidaan käyttää näihin muihin tarkoituksiin kummankin valtion lainsäädännön mukaan ja tietoja antavan valtion toimivaltainen viranomainen antaa luvan tällaiseen käyttöön.

3. Tämän artiklan 1 ja 2 kohdan määräysten ei missään tapauksessa katsota velvoittavan sopimusvaltioita:

- a) ryhtymään hallintotoimiin, jotka poikkeavat tämän sopimusvaltion tai toisen sopimusvaltion lainsäädännöstä ja hallintokäytännöstä;
- b) antamaan tietoja, joita tämän sopimusvaltion tai toisen sopimusvaltion lainsäädännön mukaan tai säännönmukaisen hallintomenettelyn puitteissa ei voida hankkia;
- c) antamaan tietoja, jotka paljastaisivat liikesalaisuuden taikka teollisen, kaupallisen tai ammatillisen salaisuuden tai elinkeinotoiminnassa käytetyn menettelytavan, taikka tietoja, joiden ilmaiseminen olisi vastoin yleistä järjestystä (*ordre public*).

4. Jos sopimusvaltio pyytää tietoja tämän artiklan mukaisesti, toisen sopimusvaltion on käytettävä tietojenhankintakeinojaan pyydettyjen tietojen hankkimiseksi, vaikka tämä toinen valtio ei ehkä tarvitsekaan näitä tietoja omiin verotuksellisiin tarkoituksiinsa. Edelliseen lauseeseen sisältyvän velvollisuuden osalta sovelletaan 3 kohdan rajoituksia, mutta näiden rajoitusten ei voida milloinkaan katsoa sallivan sitä, että sopimusvaltio kieltäytyy antamasta tietoja vain sen vuoksi, että ne eivät sen osalta koske kansallista etua.

5. Tämän artiklan 3 kohdan ei voida milloinkaan katsoa sallivan sitä, että sopimusvaltio kieltäytyy antamasta tietoja vain sen vuoksi, että tiedot ovat pankin, muun rahoituslaitoksen, välittäjän tai edustajan tai uskotun miehen hallussa tai ne koskevat omistussuusia henkilössä.

25 ARTIKLA VIRKA-APU PERINNÄSSÄ

1. Sopimusvaltioiden on annettava toisilleen virka-apua verosaamisten perimisessä. Sopimuksen 1 ja 2 artikla eivät rajoita tätä virka-apua. Sopimusvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset voivat keskinäisellä sopimuksella sopia tämän artiklan soveltamistavasta.
2. Sanonnalla "verosaaminen" tarkoitetaan tässä artiklassa sopimusvaltioiden tai niiden valtiollisten osien tai paikallis- ja alueviranomaisten puolesta määrättyjen kaikenlaatuisten verojen velkana olevaa määrää, mikäli niitä koskeva verotus ei ole vastoin tätä sopimusta tai muuta asiakirjaa, jonka osapuolia sopimusvaltiot ovat, samoin kuin tähän määrään liittyvää korkoa, hallinnollisia rangaistuksia ja perimis- tai turvaamiskuluja.
3. Kun sopimusvaltion verosaaminen on tämän valtion lakien mukaan täytäntöönpanokelpoinen ja velallinen on henkilö, joka ei sinä ajankohtana voi tämän valtion lakien mukaan estää sen perimistä, toisen sopimusvaltion toimivaltaisen viranomaisen on tämän valtion toimivaltaisen viranomaisen pyynnöstä hyväksyttävä tämä verosaaminen perittäväksi. Tämän toisen valtion on perittävä tämä verosaaminen omien verojensa täytäntöönpanossa ja perimisessä sovellettavien lakiansa säännösten mukaisesti ikään kuin verosaaminen olisi tämän toisen valtion verosaaminen.
4. Kun sopimusvaltion verosaaminen on sellainen saaminen, jonka osalta tämä valtio voi lainsäädäntönsä mukaan ryhtyä turvaamistoimiin sen perimisen turvaamiseksi, toisen sopimusvaltion toimivaltaisen viranomaisen on tämän valtion toimivaltaisen viranomaisen pyynnöstä hyväksyttävä tämä verosaaminen turvaamistoimien suorittamista varten. Tämän toisen valtion on suoritettava tätä verosaamista koskevat turvaamistoimet lakiansa säännösten mukaisesti ikään kuin verosaaminen olisi tämän toisen valtion verosaaminen, vaikka verosaaminen ei ole täytäntöönpanokelpoinen ensiksi mainitussa valtiossa tällaisten toimien suorittamisajankohtana tai velallinen on henkilö, jolla on oikeus estää sen periminen.
5. Tämän artiklan 3 ja 4 kohdan määräysten estämättä sopimusvaltion 3 tai 4 kohdan määräysten soveltamista varten hyväksymää verosaamista eivät tässä valtiossa koske ne määrääjat, eikä niille myönnetä sitä etuoikeutta, joita sovelletaan tämän valtion lakien perusteella verosaamiseen sellaisenaan sen luonteen vuoksi. Sopimusvaltion 3 tai 4 kohdan soveltamista varten hyväksymällä verosaamisella ei ole tässä valtiossa myöskään toisen sopimusvaltion lakeihin perustuvaa tähän verosaamiseen sovellettavaa etuoikeutta.
6. Sopimusvaltion verosaamisen olemassaolosta, pätevyydestä tai määrästä ei voida käydä oikeutta toisen sopimusvaltion tuomioistuimissa tai hallintoelimissä.
7. Milloin jonakin ajankohtana sen jälkeen kun sopimusvaltio on tehnyt 3 tai 4 kohdan mukaisen pyynnön ja ennen kuin toinen sopimusvaltio on perinyt ja siirtänyt kyseisen verosaamisen ensiksi mainitulle valtiolle, tämä verosaaminen lakkaa olemasta
 - a) kun kyseessä on 3 kohtaan perustuva pyyntö, sellainen ensiksi mainitun valtion verosaaminen, joka on tämän valtion lakien mukaan täytäntöönpanokelpoinen ja jonka velallinen on henkilö, joka sinä ajankohtana ei voi tämän valtion lakien mukaan estää sen perimistä, tai

- b) kun kyseessä on 4 kohtaan perustuva pyyntö, ensiksi mainitun valtion sellainen verosaaminen, jonka osalta tämä valtio voi lakiensa mukaan suorittaa turvaamistoimia sen perimisen turvaamiseksi,

ensiksi mainitun valtion toimivaltaisen viranomaisen on viipymättä ilmoitettava tästä toisen sopimusvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle ja ensiksi mainitun valtion on, toisen valtion valinnan mukaan, lykättävä pyyntöään tai peruutettava se.

8. Tämän artiklan määräysten ei milloinkaan katsota velvoittavan sopimusvaltiota:

- a) ryhtymään hallintotoimiin, jotka poikkeavat tämän sopimusvaltion tai toisen sopimusvaltion lainsäädännöstä ja hallintokäytännöstä;
- b) suorittamaan toimia, jotka olisivat vastoin yleistä järjestystä (*ordre public*);
- c) antamaan virka-apua, jos toinen sopimusvaltio ei ole käyttänyt kaikkia kohtuullisia perimis- tai turvaamistoimia, jotka ovat käytettävissä sen lainsäädännön tai hallintokäytännön mukaan;
- d) antamaan virka-apua tapauksissa, joissa hallinnollinen rasitus tälle valtiolle on selvästi suhteettoman suuri verrattuna siihen etuun, jonka toinen sopimusvaltio voi saada.

26 ARTIKLA

DIPLOMAATTISEN EDUSTUSTON JA KONSULIEDUSTUSTON JÄSENET

1. Tämä sopimus ei vaikuta niihin verotusta koskeviin erioikeuksiin, jotka kansainvälisen oikeuden yleisten sääntöjen tai erityisten sopimusten määräysten mukaan myönnetään diplomaattisen edustuston tai konsuliedustuston jäsenelle ja kansainvälisen järjestön pysyvän valtuuskunnan jäsenelle.
2. Tämän sopimuksen 4 artiklan määräysten estämättä sopimusvaltion toisessa sopimusvaltiossa tai kolmannessa valtiossa sijaitsevan diplomaattisen edustuston, konsuliedustuston tai pysyvän edustuston jäsenen katsotaan tämän sopimuksen soveltamiseksi olevan lähtävällä valtiossa asuva, jos hänellä on lähtävällä valtiossa samat kokonaistulon verotusta koskevat velvoitteet kuin tässä valtiossa asuvalla henkilöllä.
3. Sopimusta ei sovelleta kansainvälisiin järjestöihin, niiden elimiin tai viranhaltijoihin ja kolmannen valtion diplomaattisen edustuston, konsuliedustuston tai pysyvän edustuston jäseniin, jotka ovat sopimusvaltiossa ja joita ei kummassakaan sopimusvaltiossa katsota sopimusvaltiossa asuvaksi henkilöksi tuloverotuksen osalta.

27 ARTIKLA**SOPIMUKSEEN PERUSTUVIEN ETUUKSIEN EPÄÄMINEN**

Tämän sopimuksen muiden määräysten estämättä tähän sopimukseen perustuvaa etuutta ei pidä tulon osalta myöntää, jos on kohtuullista päätellä, kun otetaan huomioon kaikki asiaa koskevat tosiasiat ja olosuhteet, että tämän etuuden hankkiminen oli yksi sellaisen järjestelyn tai transaktion pääasiallisista tarkoituksista, joka välittömästi tai välillisesti johti tähän etuuteen, paitsi jos osoitetaan, että tämän etuuden myöntäminen näissä olosuhteissa olisi tämän sopimuksen asiaa koskevien määräysten tavoitteen ja tarkoituksen mukaista.

28 ARTIKLA

SOVELTAMISTAPA

1. Sopimusvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset voivat sopia tämän sopimuksen soveltamistavasta.
2. Erityisesti 10, 11 ja 12 artiklassa tarkoitettujen etuuksien saamiseksi sopimusvaltiossa on toisessa sopimusvaltiossa asuvan henkilön esitettävä ensiksi mainitun valtion edellyttämät asiakirjat.

29 ARTIKLA VOIMAANTULO

1. Molemmat sopimusvaltiot ilmoittavat toisilleen, kun tämän sopimuksen voimaantulon edellyttämät menettelyt on toteutettu. Sopimus tulee voimaan kolmekymmentä päivää ilmoituksista myöhemmän päivämäärän jälkeen.

2. Sopimuksen määräyksiä sovelletaan

a) Suomessa:

(i) lähteellä pidätettävien verojen osalta, tuloon, joka saadaan sopimuksen voimaantulovuotta lähinnä seuraavan kalenterivuoden tammikuun 1 päivänä tai sen jälkeen;

(ii) muiden tulosta suoritettavien verojen osalta, veroihin, jotka määrätään sopimuksen voimaantulovuotta lähinnä seuraavan kalenterivuoden tammikuun 1 päivänä tai sen jälkeen alkavilta verovuosilta;

(iii) muiden verojen osalta, verotukseen, kun verot aiheuttava tapahtuma tapahtuu sen kalenterivuoden jälkeen, jona sopimus tulee voimaan;

b) Ranskassa:

(i) lähteellä pidätettävien tulosta perittävien verojen osalta, määriin, jotka verotetaan sen kalenterivuoden jälkeen, jona sopimus tulee voimaan;

(ii) niiden tulosta perittävien verojen osalta, joita ei pidätetä lähteellä, tuloon, joka liittyy tapauksen mukaan mihin tahansa kalenterivuoteen tai tilikauteen, joka alkaa sen kalenterivuoden jälkeen, jona sopimus tulee voimaan;

(iii) muiden verojen osalta, verotukseen, kun verot aiheuttava tapahtuma tapahtuu sen kalenterivuoden jälkeen, jona sopimus tulee voimaan.

3. Helsingissä 11 päivänä syyskuuta 1970 Ranskan tasavallan hallituksen ja Suomen tasavallan hallituksen välillä tulon ja omaisuuden kaksinkertaisen verotuksen ja veron kiertämisen estämiseksi allekirjoitetun sopimuksen (jäljempänä ”vuoden 1970 sopimus”) soveltaminen lakkaa tämän sopimuksen soveltamisalaan kuuluvien verojen osalta 2 kohdan määräysten mukaisesti. Vuoden 1970 sopimus lakkaa olemasta voimassa sinä viimeisenä ajankohtana, jona sitä edellä olevan tämän kohdan määräyksen mukaan sovelletaan.

4. Jos luonnollinen henkilö

a) oli sopimusvaltiossa asuva sopimuksen allekirjoituspäivänä, ja

b) sai tuona ajankohtana toisesta sopimusvaltiosta eläkettä tai muuta samanluonteista hyvitystä, jota vuoden 1970 sopimuksen 18 tai 21 artiklan määräysten mukaan verotetaan vain ensiksi mainitussa valtiossa,

tällaista eläkettä tai muuta samanluonteista hyvitystä verotetaan sopimuksen 17 artiklan määräysten estämättä vain ensiksi mainitussa valtiossa. Tämän kohdan määräyksiä sovelletaan vain niin kauan kuin henkilö keskeytyksettä asuu ensiksi mainitussa valtiossa.

5. Jos luonnollinen henkilö

a) oli sopimusvaltiossa asuva sopimuksen allekirjoituspäivänä, ja

b) sai tuona ajankohtana hyvitystä, mukaan lukien eläkettä, jonka toinen sopimusvaltio tai sen paikallis- tai alueviranomaisen tai niiden julkinen laitos maksaa tai joka maksetaan niiden perustamista rahastoista, työstä, joka on tehty tämän toisen valtion, paikallis- tai alueviranomaisen tai julkisen laitoksen palveluksessa julkisten tehtävien hoitamiseksi,

tästä hyvityksestä, myös eläkkeestä, verotetaan 18 artiklan määräysten estämättä edelleen vuoden 1970 sopimuksen 19 artiklan mukaisesti.

6. Tämän sopimuksen voimaantulon estämättä luonnollisella henkilöllä, jolla on oikeus vuoden 1970 sopimuksen 20 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuihin etuuksiin tämän sopimuksen tullessa voimaan, on edelleen oikeus näihin etuuksiin siihen asti, kun henkilöllä ei olisi enää oikeutta näihin etuuksiin, jos vuoden 1970 sopimus olisi pysynyt voimassa.

30 ARTIKLA PÄÄTTYMINEN

1. Tämä sopimus on voimassa toistaiseksi. Kumpikin sopimusvaltio voi kuitenkin irtisanoa sopimuksen antamalla irtisanomisilmoituksen diplomaattista tietä vähintään kuusi kuukautta ennen jonkin kalenterivuoden päättymistä.

2. Tässä tapauksessa sopimuksen soveltaminen lakkaa

a) Suomessa:

(i) lähteellä pidätettävien verojen osalta, tuloon, joka saadaan ilmoituksen antamisvuotta lähinnä seuraavan kalenterivuoden tammikuun 1 päivänä tai sen jälkeen;

(ii) muiden tulosta suoritettavien verojen osalta, veroihin, jotka määrätään ilmoituksen antamisvuotta lähinnä seuraavan kalenterivuoden tammikuun 1 päivänä tai sen jälkeen alkavilta verovuosilta;

(iii) muiden verojen osalta, verotukseen, kun verot aiheuttava tapahtuma tapahtuu sen kalenterivuoden jälkeen, jona ilmoitus annetaan;

b) Ranskassa:

(i) lähteellä pidätettävien tulosta perittävien verojen osalta, määriin, jotka verotetaan sen kalenterivuoden jälkeen, jona ilmoitus annetaan;

(ii) niiden tulosta perittävien verojen osalta, joita ei pidätetä lähteellä, tuloon, joka liittyy tapauksen mukaan mihin tahansa kalenterivuoteen tai tilikauteen, joka alkaa sen kalenterivuoden jälkeen, jona ilmoitus annetaan;

(iii) muiden verojen osalta, verotukseen, kun verot aiheuttava tapahtuma tapahtuu sen kalenterivuoden jälkeen, jona ilmoitus annetaan.

Tämän vakuudeksi ovat allekirjoittaneet, asianmukaisesti siihen valtuutettuina, allekirjoittaneet tämän sopimuksen.

Tehty _____, kahtena suomen- ja ranskankielisenä kappaleena molempien tekstien ollessa yhtä todistusvoimaiset.

Suomen tasavallan
hallituksen puolesta

Ranskan tasavallan
hallituksen puolesta

PÖYTÄKIRJA

Suomen tasavallan hallituksen ja Ranskan tasavallan hallituksen välillä tuloveroja koskevan kaksinkertaisen verotuksen poistamiseksi ja veron kiertämisen ja välttämisen estämiseksi tehdyn sopimuksen allekirjoittamisen yhteydessä hallitukset ovat sopineet seuraavista määräyksistä, jotka ovat erottamaton osa sopimusta.

1. Sopimuksen 3 artiklan 1 kohdan c alakohdan osalta Ranskan merentakaiset yhteisöt ovat Guadeloupe, Ranskan Guayana, Martinique, Réunion ja Mayotte. Ranskan toimivaltainen viranomaislainen ilmoittaa Suomen toimivaltaiselle viranomaiselle kaikista muutoksista tähän luetteloon.

2. Sopimuksen 6 artiklan osalta sanonta ”kiinteä omaisuus” käsittää rakennuksen tai laitoksen, joka on jonkun toisen maalla ja joka yhdessä kyseistä maata koskevan hallintaoikeuden kanssa voidaan siirtää kolmannelle osapuolelle ilman maanomistajan suostumusta.

3. Tämän sopimuksen muiden määräysten estämättä yhteissijoitusyrityksiä koskevan direktiivin 2009/65/EY (UCITS) soveltamisalaan kuuluva sopimusvaltioon sijoittautunut yhteissijoitusväline saa 10 ja 11 artiklassa tarkoitetut etuudet. Muu kuin edellä tarkoitettu sopimusvaltioon sijoittautunut yhteissijoitusväline, joka toisen sopimusvaltion lainsäädännön mukaan rinnastetaan sen yhteissijoitusvälineeseen, saa 10 ja 11 artiklassa tarkoitetut etuudet siitä tulon osasta, joka vastaa oikeuksia, jotka ovat henkilöillä, jotka ovat sopimusvaltiossa asuvia tai jotka asuvat sellaisessa valtiossa, jonka kanssa sopimusvaltio, josta osinko tai korko kertyy, on tehnyt virka-apua koskevan sopimuksen veron kiertämisen ja välttämisen estämiseksi.

4. Sopimuksen 14 artiklan 2 kappaleen määräyksiä ei sovelleta vuokrattuun työntekijään. Edellä olevaa lausetta sovellettaessa pidetään sopimusvaltiossa asuvaa työntekijää vuokrattuna, milloin joku henkilö (vuokranantaja) asettaa hänet toisen henkilön käytettäväksi tekemään työtä tämän toisen henkilön (toimeksiantajan) liiketoiminnassa toisessa sopimusvaltiossa, edellyttäen, että toimeksiantaja asuu tai hänellä on kiinteä toimipaikka tässä toisessa sopimusvaltiossa ja että vuokranantaja ei vastaa työn tuloksesta eikä kanna siihen liittyvää riskiä.

Kun määritetään sitä, onko työntekijä katsottava vuokratuksi, on suoritettava laaja arviointi, jossa erityisesti otetaan huomioon:

- a) kuuluuko työn yleinen johto ja ohjaus toimeksiantajalle;
- b) tehdäänkö työ työpaikalla, joka on toimeksiantajan määräysvallassa ja josta hän vastaa;
- c) lasketaanko vuokranantajalle suoritettava hyvitys käytetyn ajan mukaan tai muun, hyvityksen ja työntekijän saaman palkan välisen yhteyden perusteella;
- d) asettaako toimeksiantaja suurimman osan työvälineistä ja tarvikkeista käytettäväksi; ja
- e) jos vuokranantaja ei yksipuolisesti määrää työntekijöiden lukumäärää ja niiden soveliaisuutta.

5. Sopimuksen 19 artiklan osalta sanonta ”liikealan harjoitteliija tai ammattioppilas” käsittää henkilöt, jotka tekevät vapaaehtoistyötä kansainvälisissä olosuhteissa, jotka on määritetty Ranskan varusmiespalvelusta koskevan lain (code du service national) ensimmäisen kirjan II osaston II luvun L122-1 §:ssä ja sitä seuraavissa pykälissä tai muissa samanlaisissa tai olennaisilta osin samanlaisissa määräyksissä, jotka ovat tulleet sopimusvaltiossa voimaan sopimuksen allekirjoituspäivän jälkeen.

Tämän vakuudeksi ovat allekirjoittaneet, asianmukaisesti siihen valtuutettuina, allekirjoittaneet tämän pöytäkirjan.

Tehty _____, kahtena suomen- ja ranskankielisenä kappaleena molempien tekstien ollessa yhtä todistusvoimaiset.

Suomen tasavallan
hallituksen puolesta

Ranskan tasavallan
hallituksen puolesta